

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 17 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van _____ en _____, mede voor hun minderjarig kind, (hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 22 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juni 2008, verzonden op 27 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Borman
lid van de enkelvoudige kamer

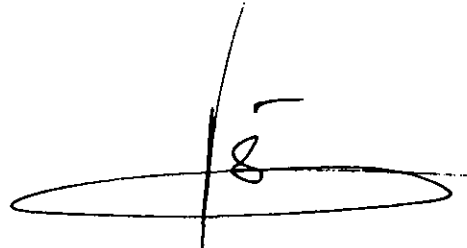
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 november 2008

91-553.

Verzonden: 19 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 07/29768 BEPTDN en 07/29770 BEPTDN

Inzake : (eiser) en (eiseres), alsmede
haar minderjarig kind (allen tezamen eisers),
V-nummers en , woonplaats
kiezende ten kantore van hun gemachtigde, drs. F.W. King,
te Leiden,

tegen : de Staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde
mr. J.H. den Haan, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eisers, geboren op respectievelijk en
en van Russische nationaliteit, verblijven als
vreemdelingen in de zin van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in Nederland.
Bij schrijven van 17 mei 2006 hebben zij aanvragen ingediend tot verlening
van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14
(Vw) 2000. Op deze aanvragen is door verweerder op 17 juli 2006
afwijzend beslist. Eisers hebben tegen deze besluiten bezwaarschriften
ingediend. Op 22 juni 2007 heeft verweerder de bezwaren ongegrond
verklaard.
2. Bij schrijven van 24 juli 2007 hebben eisers tegen deze besluiten beroep
ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaken betrekking
hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.
3. De openbare behandeling van de beroepen heeft gevoegd plaatsgevonden
op 15 april 2008. Eiser en eiseres zijn aldaar in persoon verschenen,
bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen
vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder een beperking, die verband houdt met het doel waarvoor verblijf wordt toegestaan. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 kan de Minister de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 verlenen onder een andere beperking dan de beperkingen genoemd onder artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan Onze Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens hoofdstuk B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000 wordt voor toepassing van de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 slechts aanleiding gezien indien de vreemdeling niet in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en niet in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te diener mvv-aanvraag af te wachten. De feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst wordt bij de beoordeling van het vorenstaande niet betrokken.

Volgens datzelfde hoofdstuk van de Vc 2000 wordt van de bevoegdheid om de hardheidsclausule, neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, toe te passen slechts in zeer bijzondere gevallen gebruik gemaakt

2. Verweerder heeft aan de bestreden besluiten ten grondslag gelegd dat eisers niet beschikken over een geldige mvv, niet een van de vrijstellingsgronden van artikel 17 van de Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 van toepassing is en voorts geen gronden zijn toepassing te geven aan artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (de hardheidsclausule).

Reg.nr. AWB 07/29768 BEPTDN en 07/29770 BEPTDN

3

3. Eisers stellen dat verweerder zich in de bestreden besluiten ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij niet in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel "conform beschikking minister". Daartoe hebben zij aangevoerd dat verweerder heeft miskend dat zij met toepassing van de hardheidsclausule dienen te worden vrijgesteld van het vereiste bezit van een geldige mvv omdat terugkeer naar het land van herkomst om een mvv aan te vragen van een onevenredige hardheid getuigt. Eiser doet voorts een beroep op de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 en betoogt dat verweerder, gelet op zijn medische problematiek, ten onrechte geen nader rapport door het Bureau Medische Advisering (BMA) heeft laten opmaken.

4. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) heeft overwogen in de uitspraak van 28 mei 2008, LJN: BD3194, dient ter beantwoording van de vraag of plaats is voor een rechterlijke beoordeling van een besluit te worden beoordeeld of dit besluit ten opzichte van een eerder afwijzend besluit een besluit van gelijke strekking betreft.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de bestreden besluiten van 22 juni 2007 niet van gelijke strekking als de besluiten van 12 maart 2004 en 10 oktober 2005, waarbij eerdere aanvragen van eisers om verlening van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking het ondergaan van medische behandeling, respectievelijk het verrichten van arbeid als zelfstandige en gezinshereniging zijn afgewezen. Waar deze besluiten strekken tot weigering om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking, genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 te verlenen, wordt met de thans bestreden besluiten toelating geweigerd op grond van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking die uitsluitend op grond van het derde lid van artikel 3.4 van het Vb 2000 kan worden verleend. Gelet op de aard van de in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 neergelegde bevoegdheid, is de beoordeling die in het kader van de onderhavige procedure dient te worden verricht een andere dan die in de eerdere procedures heeft plaatsgevonden. Dat eisers aan hun verzoek om vrijstelling van het mvv-vereiste eenzelfde feitencomplex ten grondslag hebben gelegd als in de eerdere procedures, maakt dat niet anders. Het betoog van verweerder ter zitting dat de rechtbank zich dient te beperken tot de beoordeling of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, als bedoeld in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht, faalt dan ook.

5. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 wordt een overzicht gegeven van de meest gangbare beperkingen, waaronder een verblijfsvergunning regulier kan worden verleend. De opsomming is niet limitatief aangezien verweerder op grond van het derde lid bevoegd is een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder een beperking die niet in het Vb 2000 is geregeld. Eisers hebben een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "conform beschikking minister", als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, aangevraagd. Deze aanvraag betreft het verlenen van een reguliere verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000. De vraag of verweerder in redelijkheid geen gebruik heeft kunnen maken van zijn in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 gegeven bevoegdheid is derhalve eerst dan aan de orde wanneer eisers beschikken

Reg.nr. AWB 07/29768 BEPTDN en 07/29770 BEPTDN

4

over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de aanvraag van eisers kan worden afgewezen vanwege de omstandigheid dat zij niet over een geldige mvv beschikken.

6. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is gemaakt dat eiser vanwege medische problemen niet in staat is naar zijn land van herkomst te reizen om een mvv aan te vragen en de beslissing op die aanvraag aldaar af te wachten. Daarbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat uit de overgelegde medische verklaringen van 2 augustus 2003 en 6 december 2004 niet blijkt dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Tevens heeft verweerder in zijn beoordeling mogen betrekken dat eiser ten tijde van het bestreden besluit niet onder medische behandeling is. Eiser heeft de gestelde medische problematiek voorts niet met andere, recente medische verklaringen aannemelijk gemaakt. Evenmin is gebleken van feiten of omstandigheden die verweerder aanleiding hadden moeten geven medisch advies van het BMA in te winnen. Gelet hierop, faalt het betoog van eiser dat hij als gevolg van psychische problemen bij terugkeer het risico loopt in een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) strijdige medische noodsituatie te geraken.

7. De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 zal de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten (vergelijk de uitspraak van de ABRS van 9 december 2003, JV 2004, 63).

8. Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om in dit geval de hardheidsclausule toe te passen. Geen van de door eisers naar voren gebrachte argumenten is van zodanig gewicht dat de beslissing van verweerder niet in stand zou kunnen blijven.

Voor zover eisers hebben aangevoerd dat zij bij terugkeer in het land van herkomst vanwege hun Tataarse afkomst vrezen te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, wordt overwogen dat het hier asielgerelateerde gronden betreft die in het kader van de onderhavige aanvraag om een verblijfsvergunning regulier buiten beschouwing dienen te blijven (vergelijk de uitspraak van de ABRS van 3 december 2003, JV 2004, 50). Omdat asielgerelateerde aspecten in deze procedure niet kunnen worden betrokken, faalt ook het beroep van eisers op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 11 januari 2007 in de zaak van Salah Sheekh tegen Nederland (AB 2007, 76).

Het betoog van eisers dat zij geruime tijd hier te lande verblijven, zijn geïntegreerd in de Nederlandse samenleving, alhier hun sociale en maatschappelijke leven hebben, geen banden meer in het land van herkomst hebben en hier arbeid verrichten, faalt evenzeer. Daarbij wordt in

Reg.nr. AWB 07/29768 BEPTDN en 07/29770 BEPTDN

5

aanmerking genomen dat eisers sedert 2001 verscheidene malen om een verblijfsvergunning asiël dan wel regulier hebben verzocht en dat die verzoeken zijn afgewezen. Desondanks hebben zij ervoor gekozen in Nederland te blijven. Zij dienen hiervan zelf de consequenties te dragen.

De stelling van eisers dat hun hier te lande geboren dochter het mvv-vereiste niet kan worden tegengeworpen en dat van hen niet kan worden verlangd dat zij haar in Nederland achterlaten in verband met de mvv-aanvraag faalt, reeds omdat de dochter de afgelopen jaren geen rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 3.71, tweede lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000 heeft gehad. Het feit dat de dochter hier te lande is geboren maakt niet dat zij rechtmatig verblijf heeft.

Nu als gevolg van de bestreden besluiten aan geen van de eisers verblijf hier te lande wordt toegestaan, is, anders dan eisers betogen, geen sprake van strijd met artikel 8 van het EVRM.

Voor zover eisers hebben verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 2000 (de rechtbank leest: 2002) inzake Staatsburgerschap en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie, heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt hoeve-
achten dat eisers in verband met het ontbreken van een binnenlands Russisch paspoort niet kunnen reizen binnen de Russische Federatie en dus niet naar Moskou kunnen gaan om aldaar een invv aan te vragen. Dat geldt evenzeer voor de stelling van eisers dat zij geen Russisch paspoort kunnen verkrijgen aangezien zij afkomstig zijn uit Tatarstan.

De rechtbank overweegt gaat voorbij aan het beroep dat eisers ter zitting op artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de rechten van het kind hebben gedaan, nu dat niet nader is onderbouwd.

Het beroep van eisers op het gelijkheidsbeginsel slaagt naar het oordeel van de rechtbank evenmin. De uitspraken, waarnaar eisers hebben verwezen, houden verband met de toepassing door verweerder van het bijzondere zogenoemde 14/1-beleid, dat wordt toegepast op een vastgestelde groep vreemdelingen, zoals weergegeven in het Wijzigingsbesluit vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/46. Eisers vallen niet onder deze groep. Immers, brieven die ná 18 maart 2005 zijn binnengekomen, vallen niet onder de noemer "14/1". De onderhavige aanvragen dateren van 17 mei 2006. De uitzonderingsregels zijn derhalve niet op eisers van toepassing, zodat het mvv-vereiste onverkort geldt. Ten aanzien van de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittinghoudende te Utrecht, van 11 oktober 2006 hebben eisers niet gemotiveerd aangegeven waarom de omstandigheden van betrokkenen in die uitspraak gelijk zijn aan de omstandigheden waarin eisers verkeren. Het beroep op het gelijkheidsbeginsel kan reeds hierom niet slagen. Hetgeen eisers overigens nog hebben aangevoerd, vormt geen aanleiding voor gegrondverklaring van het beroep.

9. Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat eisers ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000, niet in aanmerking

Reg.nr. AWB 07/29768 BEPTDN en 07/29770 BEPTDN

6

komen voor de gevraagde vergunning.

10. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

11. Er zijn geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

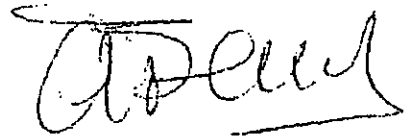
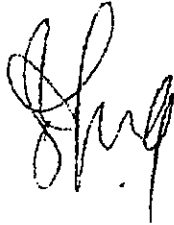
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.L. Frenkel en in het openbaar uitgesproken op
26 juni 2008, in tegenwoordigheid van P.J.C. de Jong, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling
bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van
de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het
beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en
moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger
beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie
www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

27 JUN 2008

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS*Immigration Lawyers & Mediators***Hoger beroepschrift****Geen toevoeging verleend door de Raad voor Rechtsbijstand**Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Vreemdelingenkamer

Inzake:

RAAD VAN STATE	
... INGEKOMEN	
24 JUL 2008	
ZAAKNR.	J2
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

appellanten

Drs. F.W. King, gemachtigde

Contra:

De Staatssecretaris van Justitie, verweerder

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

Geeft eerbiedig te kennen:

, appellanten, wonende te dezer zake woonplaats kiezende te (2316 XE) Leiden aan de Schipholweg 68c, op het kantoor van drs. F.W. King, immigratiejurist en mediator, die door appellanten, mede ten behoeve van hun minderjarige dochter tot hun bepaaldelijk gemachtigde wordt gesteld en in verband daarmee dit hoger beroepschrift ondertekent en indient.

1. Achtergronden

- 1.1 Appellanten zijn geboren op respectievelijk en , en bezitten de Russische nationaliteit.
- 1.2 Appellanten komen hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, van 26 juni 2008 (AWB 07/29768 en 07/29770), welke uitspraak op 27 juni 2008 per aangetekende post is verzonden aan de gemachtigde van appellanten.
Een kopie van de bestreden uitspraak is aan het hoger beroepschrift gehecht.
- 1.3 In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellanten ongegrond verklaard.
- 1.4 In het navolgende zullen eerst de procedurele achtergronden worden geschetst. Daarna zullen de grieven van appellanten worden geformuleerd en toegelicht.

2. De procedure

- 2.1 Appellanten hebben op 17 mei 2006 een aanvraag ingediend ter verkrijging van een verblijfsvergunning voor paalde tijd.
- 2.2 Bij schrijven van 17 juli 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.
- 2.3 Appellanten hebben tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt. Bij beschikking d.d. 22 juni 2007 heeft verweerder het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Bij schrijven van 24 juli 2007 hebben appellanten voorts beroep ingesteld. Bij uitspraak d.d. 26 juni 2008 heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

De grieven

De eerste grief richt zich tegen rechtsoverweging 8 op blz. 4 en 5 van de uitspraak AWB07/29768 en 07/29770, waarin de rechtbank volgens appellant ten onrechte het

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

navolgende overweegt:

"(...) Het beroep van eisers op het gelijkheidsbeginsel slaagt naar het oordeel van de rechtbank evenmin. De uitspraken waarnaar eisers hebben verwezen, houden verband met de toepassing door verweerder van het bijzondere zogenoemde 14/1-beleid, dat wordt toegepast op een vastgestelde groep vreemdelingen, zoals weergegeven in het Wijzigingsbesluit vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/46 (...)."

Toelichting op grief I

- 3.1 Appellanten betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het beroep ongegrond is. Appellanten zijn van mening dat de door hen aangevoerde feiten en omstandigheden, bezien in hun onderlinge samenhang, hadden dienen te leiden tot gegrond verklaring van hun beroep, aangezien zij aannemelijk hebben gemaakt dat verweerder m.b.t. onderhavige verblijfsdoel, een wisselende toetsingspraktijk heeft gevoerd, die ten onrechte in hun nadeel wordt uitgelegd. Met het oog hierop dient het door hen tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep gegrond te worden verklaard. In het navolgende zullen appellanten ingaan op de door hen hiertegen ingebrachte grief.
- 3.2 Appellanten overwegen dat de rechtbank, met betrekking tot de rechtsopvatting over het gelijkheidsbeginsel, geen aansluiting vindt bij de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2006, nr. 200605794/1, waarin de Afdeling heeft geoordeeld dat verweerder inzicht dient te geven in de weging van omstandigheden m.b.t. de werkingsfeer van art. 3.4, derde lid, Vb2000. De Afdeling betoogt, dat het gelijkheidsbeginsel een consistente gedragslijn vergt van het bestuur en bewaken van die consistentie is bij uitstek de verantwoordelijkheid van het bestuur.
- 3.3 De rechtsopvatting van de rechtbank dat het beroep van appellanten op het gelijkheidsbeginsel niet kan slagen omdat zij niet gemotiveerd hebben aangegeven waarin de omstandigheden gelijk zijn in vergelijking met de zaak waarnaar zij verwezen hebben, kan in redelijkheid niet leiden tot de conclusie dat reeds hierom een beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt, zolang verweerder niet heeft weersproken dat wel d'gelijk sprake is geweest van een wisselende toetsingspraktijk m.b.t. de toepassing van art. 3.4, derde lid, Vb2000. Appellanten stellen in het verlengde hiervan, dat de rechtbank ten onrechte buiten de grenzen van art. 8:69 AWB is getreden, aangezien de terughoudendheid die de rechtbank in acht behoort te nemen, is geschonden.

Nu de aangevallen uitspraak vragen oproept die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en rechtsbescherming beantwoording behoeven, dient deze grief te leiden tot vernietiging van de uitspraak, waarvan hoger beroep.

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS

Immigration Lawyers & Mediators

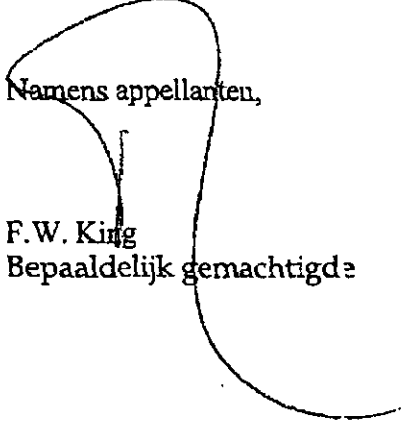
4. Conclusie

Appellanten concluderen tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het door hen ingediende beroepschrift.

Leiden, 24 juli 2008

Namens appellanten,

F.W. King
Bepaaldelijk gemachtigde

KING RECHTSKUNDIG ADVISEURS B.V.

Immigration Lawyers & Mediators / Immigratie Juristen & Conflictbemiddelaars

VOLMACHT

De ondergetekende , geboren op te
 Rusland(Tatarstan), van Russische nationaliteit, thans verblijvende te Ommen,
 Doormanstraat 31, 7731 BN Ommen

Verklaart bepaaldelijk last en volmacht te geven, krachtens de Algemene wet bestuursrecht en de vreemdelingenwet, aan:

Drs F.W. King, immigratiejurist te Leiden, Schipholweg 68c (2316 XE), of aan één van de door hem aan te wijzen juridische medewerkers,

Om voor en namens ondergetekende, alle rechtshandelingen te verrichten aangaande zijn verblijfsrechtelijke belangen.

Deze volmacht omvat alle rechtshandelingen, m.b.t. alle daartoe strekkende procedures bij de IND, de vreemdelingenkamer van de rechtbank s'-Gravenhage en haar zittingsplaatsen, de Raad van State, die naar het oordeel van de lasthebber nuttig en nodig zijn, alles met de macht van substitutie.

Getekend te: Leiden op 17 juli 2008

Ondergetekende

A.M. Malikov
 17.07.2008.

A.M. Malikov

Gemachtigde

[Handwritten signature]

Drs. F.W. King

Schipholweg 68c, 2316 XE Leiden
 Telefoon 071 - 523 19 19
 Telefax 071 - 523 19 29
 Postbus 2190, 2301 CD Leiden
 e-mail info@kingimmigrationlaw.com
 www.kingimmigrationlaw.nl

Vestiging Paramaribo:
 Costerstraat 33
 Paramaribo
 Tel./Fax 00597474149

ABN-AMRO 56.64.22.603
 Postbank: 5926092
 K.v.K. te Leiden nr. 28059688
 King Rechtskundig Adviseurs bv
 Stichting derdenrekening:
 ABN AMRO 55.15.31.800

Lid van de EA
 Lid van de IFA*
 Lid van de
NIVRA
 Alle
 NMI mediator

De aansprakelijkheid, van welke aard ook, van de Besloten Vennootschap King Rechtskundig Adviseurs, is beperkt tot het bedrag dat in het de betreffende geval door de verzekering(smaatschappij) wordt uitgekeerd.